

Indenrigs- og Sundhedsministeriet

Dato:
Kontor: Regional sundhed
J.nr.: 2003-12140-54
Sagsbeh.: LCH
Fil-navn: Dokument 2

Besvarelse af spørgsmål nr. L 140 - Spørgsmål 18, som Sundhedsudvalget har stillet til indenrigs- og sundhedsministeren den 6. marts 2006

Spørgsmål L 140 - Spørgsmål 18:

"Ministeren bedes kommentere artiklen fra Information den 28. februar 2006 om ambulans tvang i psykiatrien, jf. L 140 – bilag 11."

Svar:

I relation til forslaget om at indføre en behandlingsgaranti, der sikrer alle psykisk syge rettigheder og valgmuligheder i form af fri og uhindret adgang til den form for støtte, hjælp og behandling, den enkelte selv mener at have brug for, med ret til frit at vælge mellem psykologisk, psykosocial eller medicinsk behandling, henviser jeg til min besvarelse af spørgsmål nr. 79.

Med hensyn til forslaget om tvungen opfølgning efter udskrivning er dette initiativ ikke rettet mod psykiatriske patienter som gruppe.

Men for de meget få psykiatriske patienter, som lovforslagets regler om tvungen opfølgning sigter på at hjælpe, og her taler vi om op mod 100 personer, inklusive retspsykiatriske patienter, er det desværre nærmest blevet en fast del af tilværelsen, at de kommer så langt ud i deres psykose, at det er nødvendigt, at de med politiets hjælp med mellemrum tvangsindlægges på en psykiatrisk afdeling. For nogle af de mest syge patienter sker dette flere gange årligt. Det er denne onde spiral, jeg gerne vil bryde med lovforslaget.

Statistikkerne taler deres tydelige sprog. I alt 249 patienter blev i 2004 indlagt med tvang for 3. gang eller mere indenfor en treårs periode. Seks af disse patienter blev indlagt med tvang for 10. gang eller mere i en treårs periode. Det er simpelthen ikke godt nok.

Det fremgår klart af regeringens forslag, at en patient kun kan blive omfattet af tvungen opfølgning, hvis lægen positivt ved, at vedkommende har gavn af behandlingen med den medicin, som patienten skal tage og samtidig har erfaring for, at patienten konsekvent ophører med at tage medicinen, når vedkommende bliver udskrevet fra den psykiatriske afdeling.

Regeringen er helt opmærksom på, at en beslutning om tvungen opfølgning af patienten i situationen vil kunne opleves som en meget indgribende foranstaltning, og at den derfor skal forbindes med stærke retssikkerhedsgarantier.

En beslutning om tvungen opfølgning bliver ifølge forslaget forbundet med effektive klagemuligheder og adgang til domstolsprøvelse. Det er i den forbindelse vigtigt at understrege, at en klage over tvungen opfølgning har opsættende virkning. Det indebærer, at tvungen opfølgning ikke kan iværksættes, før det psykiatriske patientklagenævn har behandlet klagen, hvis patienten har klaget over beslutningen om tvungen opfølgning. Hvis patienten får medhold ved det psykiatriske patientklagenævn, kan den tvungne opfølgning ikke iværksættes.

Dertil kommer, at for denne lille gruppe af patienter, som forslaget retter sig mod, er alternativet ikke ingen tvang. Alternativet er, at de får lov til at blive så syge, at tvangsindlæggelse bliver nødvendig. Det, synes jeg ikke, er et værdigt liv. Jeg ønsker at skabe mulighed for at give disse patienter en stabil periode i deres sygdomsforløb, så de bliver i stand til at træffe et valg og får et liv med større livskvalitet.